

4,5 ster voor 'hilarische en hondsbrutale musical' *Titanique*

Een parodiemusical over het zinken van de Titanic, met een nep-Céline Dion die het verhaal aan elkaar praat? Dat kan maar twee kanten op gaan: óf het wordt belachelijk en ongemakkelijk óf het wordt 'over-the-top' en ronduit geestig. De Nederlandse versie van *Titanique* behoort zonder enige twijfel tot de laatste categorie. Al mag het wel één tandje minder met de piemelgrappen.

De Nederlandse versie van *Titanique* is een campy Off-Broadway parodie op de filmklassieker *Titanic*, waarbij het iconische liefdesverhaal van Jack en Rose opnieuw wordt verteld aan de hand van de grootste hits van popicoon Céline Dion. Deze musical is een wervelstorm die het publiek van het begin tot het eind omverblaast. De grapdichtheid (de hoeveelheid grappen in een show) is immens hoog en alle acteurs op het podium presteren op het toppen van hun kunnen.

De dertien mensen op het podium, de 'bemanning', krijgen zonder uitzondering - via een reeks van powersongs van Céline Dion - ook volop de kans om hun zangstem te etaleren. Daarbij valt op hoe goed de achtergrondzangers (ensembleleden zonder grote rol) samen klinken. En de hoofdrolspelers mogen ook nog eens los met improvisatietoneel. Zelfs die onvoorspelbare klus klaren ze zeer verdienstelijk, onder leiding van de door de wol geverfde Renée van Wegberg als Céline.

De vrouwelijke rollen stelen de show in *Titanique*. Dat Van Wegberg een potje kan zingen, dat weet de gemiddelde musicalfan wel. Maar haar komische timing blijkt ook nog eens fantastisch, telkens creëert zij als Céline op de meest ongemakkelijke momenten een 'let's make this about me'-sfeer, maar toch gebeurt alles met zo'n enorme knipoog dat je wel van deze vrouw moet houden.

Ook Dana van der Geer, die Rose speelt, zet een topprestatie neer. Zij kan alles spelen, van zwoel tot ordinair tot lief, en keet er werkelijk op los op het podium. Al verbleekt de zang van Jack (Calvin Kromheer) vooral in de lage regionen soms bij haar vocalen, het is een immens genoegen om haar aan het werk te zien. Dat geldt net zo goed voor Robbert van den Bergh, die de vileine moeder van Rose vertolkt.

Zij krijgt richting het einde van de eerste akte zo'n ongelooflijk grappige meltdown, dat het toch al enthousiaste premièrepubliek meermaals begon te klappen tijdens deze scène. Naidjim Severina als Tina Turner de IJsberg Bitch weet in de tweede akte met briljant fysiek spel de lachers eveneens volop op haar hand te krijgen.

Calvin Kromheer en Dana van der Geer als Jack en Rose uit Titanic © Danny Kaan

Zo'n van oorsprong Amerikaanse show kan alleen maar een succes worden als de vertaling van A tot Z klopt. En daar heeft Jeremy Baker, tweetalig Brits/Nederlands, puik werk afgeleverd. De grappen zijn hondsbrutaal, scherp, hard en (soms te) ordinair - piemels zijn duidelijk een favoriet onderwerp -, maar vooral hilarisch. Ze bevatten talloze slim gevonden verwijzingen naar onze taal en cultuur.

Alles en iedereen moet en mag er tijdens de première aan geloven: zanger Marco Borsato en rapper Lil' Kleine worden niet gespaard, maar ook musicalster Milan van Waardenburg, cabaretier Richard Groenendijk en operazangeres Francis van Broekhuizen (alle drie aanwezig in de zaal) krijgen er genadeloos van langs. Maar één keer vliegt het script uit de bocht, met een grap over de toeslagenaffaire waar het publiek duidelijk hoorbaar niet de lol van inziet.

De musical *Titanique* transformeert een bekend tragisch filmverhaal in een professioneel gemaakte muzikale komedie. Als je aan het einde vrolijk naar buiten rolt, kun je bijna niet geloven wat je allemaal in een paar uur hebt meegemaakt. *Titanique* is heerlijk vermaak, in een tijd vol ellende en dreiging.